וורונין ס.

"אוך ואוך!"

זה לא היה בכפר שלנו, אבל בסביבה, קרוב ליער מקומי אבל קצת רחוק מהכפר. חי שם פטיה-אוך. פטיה – כי כך קראו לו, אוך – כי כך כינו אותו. איך לא יהיה, הוא "אוך!"

רצה פעם פטיה ללכת ליער לאסוף פטריות.
בהתחלה חשב ללכת עם ואסיה. יש לו חבר כזה, שחי לא רחוק. אבל אחר כך חשב: אם ילך לבד, אז כל הפטריות יהיו שלו. והלך לבד. בא ליער. הסתכל סביב. שם רואים שרך. ושם עומד לבנה. ושם אשוח ומתחתיו פטרייה, ולא סתם פטרייה אלא לבקן!

"אוך!" שמח פטיה, לקח אותה ושם בסל. הביט – ושם עוד אחת. אורנית. גם אותה לסל. "יופי! זה קל!" קרא פטיה "אם כך אאסוף, עוד מעט כל הסל יהיה מלא."
והתחיל לרוץ ביער, בקפיצות, על מנת מהר יותר לאסוף פטריות. וזה לא נכון לרוץ. צריך ללכת בשקט. ופטיה רץ מה שיותר מהר. לא שם לב וניכנס ממש לסבך היער. ושם ביצה. איפה שידרוך

שם מים או גושי בוץ. וסביב עומדים עצים –
זקניים! רק אזוב אפור תלוי עליהם. וגם ציפורים
כבר אין. וגם השמש הסתתרה בערפל. לאן ללכת
הלאה? איפה הבית? פטיה הסתובב במקום אחד
ולא יודע מה לעשות הלאה. צעק:
"או! או!"
"או-או!" עונה לו ההד. נעשה לו איום. רצה ללכת
חזרה, אבל לאן? סביב ביצה. מים ואדמה רטובה.
ובמקום אחד התגלגל נחש והרים את ראשו.
מסתכל על פטיה.
"הצילו!" קרא פטיה-אוך .
"לו!" ענה ההד. ושקט. אילו אפילו ארנבת הופיעה,
כדי לשאול אותה איפה הבית. אבל אין ארנבת.
"תצילו! תעזרו!" פטיה-אוך ביקש כבר בשקט.
התיישב על גדם עץ והתחיל לבכות.

בוכה ופתאום שומע: מישהו מדבר לא רחוק.
הקשיב, ואלה הפטריות בסל שלו.
"הנה" אומר הלבקן " לקח אותנו ממקומותינו

ובעצמו תעה. ועכשיו יושב ובוכה."
"כן, עכשיו הוא בוכה, אבל כשקטף אותי, צחק"
אומרת האורנית "ולמה הוא לבד?"
"כי הוא חמדן. ולכן תעה."
"יותר לא אהיה חמדן, רק תעזרו לי" מתחנן
פטיה-אוך
"ואיך נעזור לך אם אנו יושבים בסל? תשחרר
אותנו אז אולי נעזור" אומר הלבקן.
פטיה-אוך שמח ומיד שם את הפטריות על
האדמה. הלבקן קפץ כמה פעמים והתחיל לרוץ.
האורנית אחריו. אחר האורנית פטיה-אוך. רצים
מהר, כמעט ולא רואים את העצים. כך הגיעו מהר
למקום שלהן. ולא רחוק כבר שומעים נביחת כלב.
הכפר כבר קרוב.
"אך, כמה טוב!" שמח פטיה-אוך ומיד זרק את
הלבקן והאורנית לסל.
"מה אתה עושה?" קראו הפטריות "עזרנו לך
ואתה...!"
"ומה? אחזור הביתה עם סל ריק, או מה? לא, אני
לא טיפש כזה. ואתם תשתקו כי אחרת אוריד לכם
את הכובעים!"
הפטריות השתתקו, נבהלו.

***

פעם הלך פטיה-אוך לדייג. עוד בערב נדבר עם החבר שלו וסיה ללכת ביחד ואחר כך חשב: "למה ביחד? אם אלך לבד, כל הדגים יהיו שלי! למה להתחלק אתו."

ולא סתם הלך, אלא בריצה. הגיע לנחל ושם ערפל. השמש רק התרוממה מעל האדמה. זה טוב. הוא יהיה לבד. הוא מהר פרש את החכה, שם פיתוי על הוו והטיל למים. המצוף עדיין התנדנד על פני המים כשדג כלשהו משך אותו פנימה. פטיה משך את החכה ולמעלה על הוו התנדנד אמנון קטן.

"אוך!" קרא בשמחה פטיה "אם כך אדוג, מיד אמלא את כל הדלי שלי!"

הוא זרק את האמנון לדלי ושוב הטיל חכה. והדגים נשכו שוב והוא הוציא קרפיון. ואחר כך, אחד אחרי שני, התחיל פטיה-אוך לדוג דגים.

והכל היה הולך נהדר, אילו בחכה שלו לא נתפס השפמנון הגדול ביותר שרק היה בנחל. פטיה-אוך משך אותו אליו, והשפמנון לא רצה, משך חזרה. פטיה אליו וגם השפמנון אליו. השפמנון קפץ

מהמים, ראה את פטיה ומשך חזק. פטיה מעד, החליק, כי החוף היה רטוב, ונפל. למים. וזה לא מספיק, כי ברגל גם משך את הדלי עם הדגים

לתוך הנחל. והדגים, כשרק הרגישו שוב מים, התפזרו כולם. מקפצים במים וצועקים:
"כמה טוב שפטיה-אוך לבדו. אילו היה עם החברים, היה דג אותנו חזרה. ועכשיו, עד שהוא יצליח לצאת מהנחל, אנו כבר נהיה בנהר הגדול!" וברחו.
ופטיה-אוך יצא מהמים וקרוב לבכי. כי גם אין לו כבר דגים, גם את החכה לקח אליו השפמנן, והוא בעצמו מלוכלך ורטוב.

***

סבתא אמרה לו כי הפטל הבשיל כבר ביער וגם האוכמניות.
"לך עם ואסיה, תאסוף גרגירים לעוגה ולמרקחת" אמרה לו סבתא.
"אלך, אלך אתו. אבל מוטב שאלך לבד, אז כל הגרגירים יהיו שלי." כך חשב פטיה-אוך ולמחרת בבוקר יצא ליער לקטיף. ולא הולך כך סתם, אלא רץ. כדי שהאחרים לא יגיעו לפניו.
רץ, ומולו הולך ואסיה עם חברים, מישה וקוליה. לכל אחד חכה ודלי קטן ביד. פטיה הציץ לדליים, ושם מלא דגים.
"אוך! כמה דגים!" קרא פטיה ופתח פה בהפתעה. וכך הוא רץ הלאה עם פה פעור.

הוא הגיע לשיחי פטל, ושם רק גרגירים בודדים תלויים. הוא קטף, זרק אותם בסל ורץ אל האוכמניות. ואוכמניות אין. רץ לסבך שיחי פטל אחרים. רק הושיט את ידו לגרגירים ומופיע דוב. קם על הרגליים האחוריות ונוהם:

"למה זה באת לקטוף פטל שלי? ברח מכאן מהר!"

הו! כמה מהר ברח פטיה-אוך , רק רוח שרקה לו באוזניים. יצא לשדה. עצר. לא מפסיק לנשום בכבדות. הסתכל לסל והסל ריק. היו כמה גרגירים, אבל בזמן הריצה נפלו כולם החוצה.

הוא חוזר לכפר צעד אחרי צעד. אין סיבה למהר. אין במה להתגאות. ופתאום שומע קולות. הסתכל – הולך ואסיה עם חברים. לכל אחד סל ביד. הציץ לסלים והם מלאיי פטריות. סימן שהם הלכו לאסוף פטריות בזמן שהוא קטף גרגירים.

"ולמה הסל שלך ריק?" שואלים את פטיה.

"כי באתי לקטוף פטל, אבל שם ריק. גם אוכמניות לא מצאתי."

"כי קטפנו אותם אתמול, כשהלכת לדוג" אמר ואסיה "הבנת למה?"

פטיה לא ענה. התחיל לחשוב. איך זה יוצא – אצל ואסיה גם דגים, גם פטריות וגם פטל ואצלו אין דבר.

ככה זה, ככה!